

Ujjatlan város

– Nicsak, kidugta az orrát a vakond! – köszöntötte Beáta, kedves mosolyal kötve össze a két szexi gödröcskét az arcán. Vállára eresztett hosszú fekete haja valami olyan vákuumban csillogott, amelyben az élvhajhászok lélegezni is elfelejtenek.

– Jó szagod van – köszönt vissza Edo.

– Remélem, nem zabáltad magad túl. Ugye nem felejtetted el, hogy ma Máriáékkal vacsorázunk? Nehogy aztán ott sajnáld magad, amiért dugig vagy, és az üres tányér fölött bámulod majd, hogyan eszik a Kristián.

Edo végigsimított a hasán, hogy mutassa, újfent csalódást kell okoznia Beátának.

– Ez még kipárológ estére. Ha most dugunk egyet, minden oké lesz – javasolta nagylelkűen Beáta, mert nem volt kedve veszekedni. Leült a kanapéra a képernyőn bokszkesztyűben ugráló Rocky elé. Úgy tűnik, a veteránnak a ringben továbbra is sikerül elegánsan kikisiklania a passzív öreg ráosztott szerepe alól. Beátát nem érdekelte Rocky. A szobában tartózkodó másik férfira koncentrált. Egy olyan férfira, aki nem bokszol, nem tett le az asztalra semmit, de az egyetlen férfi a közelében, aki képes kielégíteni a szükségleteit, hogy szeressék, a lelkét meg a testét is. Szó nélkül vetközni kezdett. Először a farmert. Edóra pillantott, és gyorsított a tempón, hiszen míg Edónak csak a köntösét kell ledobnia, addig neki meg kell küzdenie a pulcsival és a blúzzal. A blúzt végül nem erőltette, ebben a disztिंगvált ruhadarabban vetette magát Edóra. *Valaki előmelegíthette már*, suhant át Edo fején, de bővebben nem ért rá foglalkozni ezzel az elmélettel, mert az ösztönök fűgőbbek a gondolatnál, sőt még a gyanakvásnál is. Beáta lerántotta róla a köntösöt, és amint a selyem földet ért, lerántotta Edót is a szőnyegre.

– Hogy csinálod, hogy mindig ilyen jó veled? – kérdezte Beáta, és megsimogatta Edo fejét.

– Gyakorlat – felelte szárazon Edo.

– Te eljársz valahova gyakorolni?

– Á, nemigen...

– Nemigen?! – emelte fel a hangját Beáta.

– Hagyjuk a gyóntatást, légy oly szíves – szólt rá Edo.

– Te meg csinálj végre valamit magaddal. Elég lesz, ha megtanulod, hogyan kell viselkedni a nőekkel. Remélem, legalább Máriához kedves leszel. Szerintem terhes. Biztos azért hívnak vacsorázni. Szerinted?

– Csak győzzék zsetonnal, ha Mária kettő helyett eszik majd, és még a mi kajánkat is fizetik – felelte Edo.

– A mienket miért fizetnék? – nézett rá Beáta értetlenül.

– Nem gondolod, hogy én fogok fizetni, ha egyszer meghívtak? Mi ez, valami belépődíj Mária terhességére? Én teszek nekik szívességet, hogy velem mutatkozhatnak az étteremben, és még fizessek is nekik ezért?

– Dehogyan nekik. Ők fizetik a magukét. De ne hagyd, hogy a te cechedet is állják. Vagy majd ahogy a helyzet alakul, meglátod.

Beáta megigazgatta szétzilált haját, felállt, és a kanapé felé rúgta Edo köntösét. Edo meg se mozdult, csak feküdt a szőnyegen, és beszélt tovább.

– De hát meghívtak! És ha meghívtak, az azt jelenti, hogy kicsengetik a mi vacsoránkat is. Utánajárnál, kérlek, hogy is van ez? Csak hogy tudjam, mit rendelhetek.

– Hívjam fel, és kérdezzem meg, hogy fizetik-e a vacsoránkat?!

– Erre gondoltam, igen – bólintott Edo.

Beáta láthatóan dühös lett.

– Hívd fel te. Kérdezd meg tőle, mennyi pénzt szánnak ránk. Hogy belefér-e az előétel, a leves és a desszert. És hogy nem akarják-e kifizetni a nyaralásunkat is, csak hogy tudjuk, mihez tartsuk magunkat a helyszín kiválasztásakor. Mert ha nekünk kell kipengetni, akkor tutira nem megyünk együtt sehova, mert mi már nem járunk együtt sehova, és ha végre valakinek sikerül kipiszkálnia minket ebből az odúból, akkor úgy ki vagy tőle akadva, mintha a faszomtuggya mit akarnának tőled!

Kristián derűsen integetett az étlappal Edo felé. Mint ezt egyebek mellett csillogó tekintete is elárulta, a választott étterem a város legdrágábbjai közé tartozott. Mária olyan volt, mint a szekrénybe rejtett karácsonyi ajándék, titokzatos és türelmetlen, hogy feltárhassa végre a titkát. Hogy meglepje Beátát és Edót egy csodálatos hírrel, azzal a kollektív tudatba vetett bizalommal, hogy egy örül mindért és mindenki egyért. Az ember öröme beszorandó ismerősei számával, s a népesség maradékának is jut belőle pár morzsányi pusztán azáltal, hogy megtudják, történt valami örömteli. A terítéshez használt rengeteg szalvéta visszatükröződött a fényesre dörgölt borospoharakon. A nagy eseményhez a többi asztalnál diszkréten, szinte suttogva beszélgető tekintélyes emberek státsztáltak. A vendéglátók asztalán ezüst kübli állt, benne pezsgő. A tányérok egyelőre üresek voltak, a mellettük elrendezett evőeszközök számából viszont arra lehetett következtetni, hogy több fogást is végigélvezhetnek majd. Edo rögtön kiszúrta, hogy az evőeszköz nem ezüst. Talán kaviárt fognak felszolgálni, és az nem kompatibilis az ezüstrrel. De az is lehet, hogy prózaibb oka van az alpakkának. Az ezüst, mivel piszkos hatást kelt, elriasztaná a Kristián-féle kezdő sznobokat. Az evőeszköz egyszerű volt, dísztelen, szerencsére nem próbált antiknak látszani, és nem volt benne gravírozás sem. Nem sértette a vendéget.

– Sziasztok, az éhhalál küszöbén vagyunk, tegyétek le magatokat gyorsan – üdvözölte őket barátságosan Kristián.

– Mi van, Mária, mondd gyorsan! Aludni se bírtam izgalmamban – követelte Beáta a vallomást.

Mária a száját se győzte kinyitni; szóvivője, Kristián azonnal megragadta a lehetőséget.

– Új ember várja, hogy a világra jöjjön.

– Ez csodálatos! Mária, te gyereket vársz! Mária, anya leszel! – lelkesedett Beáta.

– Hányadik hónapban vagy? – folytatta a kihallgatást.

– A harmadikban – felelte Kristián.

– Edo, hát nem csodálatos? – vont a be Edót is Beáta. Edo olyan mimikai kompozícióval válaszolt, hogy egy diplomata is megirigyelhette volna.

– Gratulálok – tette hozzá, s ekkor Mária is megszólalt végre, mert észrevette, hogy Edo az étlapot olvasgatja.

– Kristián már rendelt nektek is, hogy ne vesztegessük az időt – közölte szárazon.

– Ugyanazt rendeltem mindannyiunknak. Remek fogás, a legjobb, amit ezen a helyen kínálnak. Garantálom, hogy elégedettek lesztek – jelentette ki Kristián.

Edo elsápadt. Vacsorát választani más számára az illető beleegyezése nélkül – kivéve az esküvőket és a nagymama-viziteket – törvénybe ütköző cselekedet, rosszabb minden fajta bűncselekménynél, rosszabb a gyilkosságnál, ocsmányabb, mint megdugni egy birkát. Ennek a fazonnak valóban autonóm a gondolkodása. Ha az ész autonómiájának tagadói találkozának Kristiánnal, mindenkinek fizethetnének utána egy felest, mert elveszítették az igazsággal kötött fogadásukat. Kristián legyőzte a gondolkodás diktatúráját, és egyben függetlenítette magát valamennyi hasznos külső ingertől. Edo biztos volt benne, hogy a gondolkodás Kristián tragédiájában csupán statisztaként van jelen; a főszerepeket kapitalista sarlatánok, spekulánsok, a végtelenített munkaidő rabszolgái, karrierista öngyilkosok kaparintották meg, akik interperszonális kapcsolataik megélését a tímildingekre korlátozták. Az autonómia remélt eredménye Kristián objektivitása lett volna. De Kristián egyszerűen csak üres. Az agya ugyan autonóm, hiszen üres, és attól üres, hogy autonóm. Ez az agy kizárólag tévhiteket dolgoz fel, s ezzel nem nullára, hanem egészen mínuszértékekig üríti magát. Edo mindig erős késztetést érzett, hogy kiállítson és elküldjön neki egy számlát, amiért végighallgatja a hülyeségeit, de Kristián ezúttal nem állt meg a szövegnél. Ez a sarházi most Edo belsejébe akar behatolni – ételt választott neki!

– És mit rendeltél, ha szabad kérdeznem? Tudod, előfordulhat, hogy valaki allergiás valamire, nehogy aztán baj legyen belőle. Gyilkossági kísérlettel vádolhatnának.

– Állítsd le magad, légy szíves! – szólt rá Beáta.

– Én csak szeretném megelőzni a katasztrófát – makacskodott Edo.

– Elégedettek lesztek, ígérem. És nem is eszitek magatokat egészségtelenül túl, mert csak előételt rendeltem. Azok a legjobbak az étlapon. Csupa ínycsafalat, és egész laktató – érvelt az eljárása mellett Kristián.

– Ettünk már otthon is, hogy most ne legyünk nagyon éhesek – tette hozzá Mária.

– Beáta meg én pedig együtt emésztettünk, hogy megéhezzünk, és ne sértsünk meg benneteket – mondta Edo.

– De Mária, ez tényleg fantasztikus! Ha belegondolok... nemrég jött meg az első menstruációnk, és te most terhes vagy!

Edo elámult Beáta képzettársításán. Hogy jut ilyenkor eszébe a menstruáció? Nem mint ha nem lenne köze egymáshoz a terhességnek és a menstruációnak, de a gyermekkori emlékek között nyilván akad más párhuzam is. Ráadásul hamarosan hozzák az ételt, vagyis az előételt, így az ilyen jellegű visszaemlékezések igazán nem helyénvalóak.

– Jaj, Bea, tudom, de nem várhattam tovább. Egy kicsit tulajdonképpen terveztük is – mondta Mária.

Terveztük, ez a rettenetes szó üldözi Edót egész életében.

– És tudod már, mi lesz? Ha lány, remélem, Beátának fogják hívni. Tudod, megígértük egymásnak – emlékeztette Máriát a régi fogadalomra közös ártatlanságuk idejéből.

– Még nem tudjuk, mi lesz, csak legyen – felelte Mária. – Kristiánt előléptették, szóval most megengedhetjük magunknak – tette hozzá.

– Előléptettek?

Edóban fel sem merült, hogy örömhírből egyszerre több is lehet. Terhesség és előléptetés párhuzamosan. És dupla adag idegen öröm befogadásáért egyetlen előétellel szűrják ki a szemét. Sehogy sem értette Kristián előléptetését. Miféle cég lehet az, ahol ilyen disznóságok történnek? Szinte hihetetlen, hogy az ilyen felfújtt hólyagot még feljebb lehet fújni a ranglétrán. Meddig szórakozik még a világ efféle ostoba kísérletekkel?

– A főnöknőm szülni fog, az ő helyét veszem át, míg én is el nem megyek apagyésre. Ha a férfiak tudnának szoptatni, esélyem se lenne az előléptetésre – viccelődött Kristián. Nem nevetett senki. Még illemből sem. Egyedül Mária arcán ült mosoly, de az nem számított, mert ő folyton mosolyog. Beáta egzaltált tekintetében egy új jövőkép rögeszméje tükröződött. Edót megijesztette ez a tekintet. Pontosan tudta ugyanis, miféle jövőképről van szó. Az örömhírek nem csupán unalmasak, idegesítőek és esetenként duplák, hanem ösztönzőek is. Ez az örömhírek legnagyobb kockázata.

– Új lakást is vesztek? – faggatózott Beáta.

– Nem tudjuk még. Egyelőre talán elég lesz a mostani is. Egész jó helyen van, és ameddig a gyerek kicsi... – felelte Mária.

– Figyu, nem arrafele ölt meg mostanában valakit az a tömeggyilkos? – kérdezte megrettenve Beáta. Végre az eredeti témától eltérő csapásra tért a beszélgetés. Végre beszálhatott Edo is.

– Ugyan, kérlek, miféle tömeggyilkos? Csak két embert ölt meg. Ha jól tudom, a csoport szociológiai definíciója két személy felett kezdődik. Vagyis még csak csoportgyilkosnak se lehet mondani, nemhogy tömeggyilkosnak. Ráadásul nem is biztos, hogy mindkét esetben ugyanaz volt az elkövető – tudálékoskodott Edo.

– Hogyhogy nem biztos? Ugyanaz a kézírás volt.

– Miféle kézírás? Két abszurd gyilkosság, ennyi – kötekedett Edo.

– Valami exhibicionista lehet. Azt akarja, hogy elkapják, különben nem hagyja üzeneteket. Komplexusokkal teli, gyilkos hajlamú, klasszik önimádó – büszkélkedett Edo barátnője a tettesről rajzolt profilvázlatával.

– Miféle üzenetéről beszélsz? A helyszínen találtak nem jelennek semmit, és az üzenethagyásból nem következik feltétlenül, hogy azt akarja, elkapják – ragaszkodott az igazához Edo.

– Akkor engem ki is zárhatok a gyanúsítottak közül, mert én a reklámszakmában dolgozom, és mi nem gyárthatunk nehezen olvasható szövegeket. A mi üzeneteinket mindenkinek meg kell értenie, méghozzá elsőre. Az ilyen bonyolult közlemények, amilyeneket ez a psi-

chopata hagy maga után, a mi köreinkben elképzelhetetlenek – kapcsolódott be a beszélgetésbe Kristián.

– Te ma valami önironikus koncepcióban utazol? – kérdezte tőle Mária, és feddő pillantással jelezte a jövődő apának, hogy ne égesse magát tovább.

– Muszáj gyilkosságokról beszélnünk? Nem lehetne valami másról? – szólt kérlelőn Beáta a társasághoz, s közben reménykedve pislogott a konyha irányába, hátha hozzák már az ételt.

– És veled mi van? Munkád van már? – piszkálta meg Kristián Edót.

– Nekem nem munkám van, hanem küldetésem – morogta Edo.

– Edo még mindig szabadúszó – segítette ki Beáta.

– Még mindig ingatlanokkal foglalkozom – pontosított Edo.

– Arra a lakásra gondolsz, amit bérbe adtál? – érdeklődött Kristián.

– Is-is – hártott Edo, de szerencsére nem maradt ideje bővebb magyarázatba bocsátkozni, mert az áhított előétel megérkezett végre. A vendégek elé két óriás garnéla került ánizsmártásban, hozzá házi péksütemény és tengeri sóval erezett vaj. A pincér udvariasan érdeklődött, hogy választott-e már a társaság főételt. Kristián közölte a pincérrel, hogy a társaság nem éhes. A pincér prezentálta egyik rutin pillantását, amiben kábé azt foglalta össze, hogy akkor mi a ráknak jöttetek ide, menjetek garnélát enni a mekibe, egy euró a bigmekmenühöz, micsoda lúzerek. Jólnevelten mosolygott persze közben. Beáta megturkálta a pénztárcáját, és miután meggyőződött róla, hogy nála van a bankkártyája, rendelt egy adag steaket mindannyiuknak. Természetesen a saját kontójára. Kristián és Mária nem akarták megsérteni a barátnőjüket, beleegyeztek hát az újabb fogásba. Az örömhírek nemcsak ösztönzőek, hanem költségesek is. A garnéla pedig nemcsak az újabb fogáshoz, hanem újabb társalgási horizontokhoz is utat nyitott. A gyerek még meg sem született, de a beszélgetés az ideális pelenkától a kétnyelvű óvodán, szakkörökön, egyetemen és a gyermek leendő munkahelyén át minden lehető témát felölelt. A steak viszont elsőrendű volt. Miután elfogyasztotta, Edo bánatosan konstataulta, hogy éppen túljutott a hét fénypontján, ettől már semmi jobb nem vár rá az elkövetkező napokban. Beáta az esküvőt kérdezte, de Mária és Kristián olyannyira visszatartottak minden információt ez ügyben, mint egy hírügynökség. Az esküvő valószínűleg egy újabb előétel-meghívásra szolgáltat majd ürügyet. A sasszemű pincér azonnal kiszúrta, hogy kifacsarták az üvegből az utolsó csepp pezsgőt is, és amint az evőeszközök párhuzamosan elpihentek a tányérokra, már is jött desszertet kínálni. Kristián valamennyiük nevében elutasította, Beáta pedig számlaegyenlegének ismeretében úgy tett, mintha ott se lenne.

– Elégedettek voltak kedves vendégeink az étellel? – érdeklődött a pincér. Kristián O betűvé formálta a hüvelyk- és mutatóujját, majd az O-t eltartott középső ujjal a szájához emelte, és élvezkedve cuppantott egyet.

– Az étel rendben volt, de beszerezhetnének néhány agarat – nyilatkozott Edo is.

– Parancsol? – kérdezte értetlenül a pincér.

– Nincs kinek odadobálni a maradékokat.

– Az ismerősöm csak viccel. Minden rendben van – próbálta menteni a helyzetet Kristián.

– Agarak nélkül olyan ez a hely, mint akármelyik sima lebujsz – folytatta Edo.

– Sajnos, ide nem lehet bejönni kutyával – mentegetőzött a pincér.

– Ezt nem mondhatja komolyan! A fenséges agaroknak odakünn kell éhezniük?! Mondja, mit csinálnak tulajdonképpen a maradékokkal? Feltálgatják a következő vendégnek?

– Uram, ha van valami kívánsága, boldogan teljesítjük. Persze csak a lehetőségeink határára belül. Bizonyára ön is megérti, hogy szabályokra szükség van. És ha a vendégeink közül lenne valaki, aki allergiás a kutyaszőrre vagy az állatokra? Mihez kezdenénk akkor? – mentegette a pincér a fejedelmi agarak hiányát egy őszintének nem nevezhető mosoly és mérsékelt kedves pillantás kíséretében. Nem állt szándékában hivatali szívélyességének egészét provokátorokra pazarolni. Edónak viszont a provokálást abbahagyni nem állt szándékában.

– Bízom benne, hogy az étterem tulajdonosához közelebb áll az évszázadok próbáját kiállított nemes faj, mint az allergiások ocsmány nemzetsége. Nyilván utóbbi is nemzedékről nemzedékre öröklődik, ám ez a nyavalya nem biztosít nekik olyan rangot, hogy az a gasztronómiai törvényalkotás meghatározó elemévé válhasson. Tájékoztassa a tulajdonost, hogy

agarakat óhajtók, a legjobb alomból. És akkor mindig szívesen visszatérek majd önhöz a legjobb családokból származó befolyásos, tehetős barátaimmal – szónokolta Edo, Kristián pedig vörösödött szegyenében. Minden tökéletes volt, míg Edo nem kezdett összevissza faszágokat beszélni. Hogy néznek majd itt Kristiánra, ha megint eljön előtelt enni... Edo provokál, mert irigyli a karrierjét. Irgylik az apaságot, irigylik Máriát. De Mária ma legalább nem flörtölt Edóval, ahogy máskor szokta. Ezerszer összevesztek már emiatt, de hát az emberek már csak ilyenek. Flörtölnek, kommunikálnak, legyőznek, megaláznak, megcsalnak, hazudnak, szeretnek – történetekre van szükségük. Sok-sok történetre. Így hát Kristián történetének kell a legizgalmasabbnak lennie. Bestsellernek, különben elveszíti Máriát. Csakhogy minden történetnek vannak mellékszereplői is. Mint például Edo. Olyan fazonok, akik belekötnek a pincérekbe, és bepofátlankodnak Mária erotikus fantáziáiba. Máriának sürgős szüksége volt egy új történetre, még mielőtt rábólint, hogy valami barnára sült anarchista elrabolja, és magával vigye Argentínába. Hát tessék, aranyom, itt egy anyasztori, nesze. Kristián gyermekének anyjáié. A csapda összezárult.

Kristián Edo konyhájában állt. A kezében egy egészen friss újszülött. Az újszülött Edo szemébe nézett. Tekintetében tiszta bölcsesség volt és öröm, melybe még nem rondítottak bele az anyatejfelvett információk. A gyermek mindent tudott, csak beszélni nem, így nem árulhatott el a tudásából semmit. Amint kimondja a legelső szót, elfelejt mindent, és az emberiség megint csak tudatlanságban marad.

– Hol volt mostanáig ez a gyermek? – zokogta Kristián.

Edo hallgatott. Mint az újszülött. Talán a néma gyerekekkel szembeni szolidaritásból.

– Hol volt mostanáig? Hol van a többi, aki nem született még meg? Miért csak mostantól léteznek? Ez így igazságtalan – hüppögte Kristián.

– Akkor sem volt még sehhol, mikor a Liverpool Isztambulban megfordította a meccset az AC Milan ellen. Nem élte meg a csodát, hiszen nem is élt még. Hát hol itt az igazság?! Hol a francban volt eddig?! Hogyhogy csak mostantól van?! – lamentált Kristián.

Edo meglepődve tapasztalta, hogy sajnálja Kristiánt, sőt sajnálja az újszülöttet is, aki nem volt még sehhol a csodálatos BL-döntő idején.

– Edo, én úgy utállak! – mondta Kristián, majd gyászolt tovább, mint temetésen az özvegy.

– Én is – viszonzta Edo a vendég érzelmeit.

– Kurvaélet! Basszameg! Állítólag egyszer majd kialszik a Nap! – rontott be üvöltve a konyhába Pauli. – Hogy a faszomba csinálhat ilyet az a tüzes kurva?! Mi a faszomnak akkor ez az egész?! Na minek?! Miféle kontextus ez?! – őrzöngött.

– Minden pina kialszik egyszer – vette fel Kristián a fonalat, s közben lapos melléhez szorítva szoptatni próbálta a gyermeket.

– Ezt nem fogom megengedni! – fenyegetőzött Pauli. – Megbaszta a jegesmedve az egészet! Te meg add ide az a kölyköt! – förmedt Kristiánra.

Edo hallgatott. Tudta, hogy igazából a pszichiátrián van, és az ápoltak ma egy új kísérleti program részeként nem kaptak gyógyszert. Tabletták helyett kisbabákat osztottak ki közöttük. Az a módszer neve, hogy csecsemőterápia, de a jelek szerint nem túl hatékony. Kristián átadta a gyermeket Paulinak. Pauli a melléhez vonta, és a csecsemő rácuppant.

– Így kell ezt csinálni – mondta Pauli szeretetteljesen.

– Tudod, mi végre teremtett bennünket az Isten? – kérdezte Kristián Edót.

Edo hallgatott. Kezdett megtetszeni neki a hallgatás. Tudják a csecsemők, mit csinálnak, mikor kussolnak.

– Mert magányos volt. Azt akarta, hogy legyen valaki, aki szereti – bölcselkedett Kristián.

– Ha megszűnünk szeretni az Istent, nem lesz ránk többé szüksége – zárta le a nagyívű gondolatot.

– El kéne vinnünk a gyereket a vidámparkba vagy az állatkertbe, hogy legyenek élményei – javasolta Pauli.

– Minek? Kicsi még, nem emlékezne az egészről semmire – söpörte le a javaslatot az asztalról Kristián.

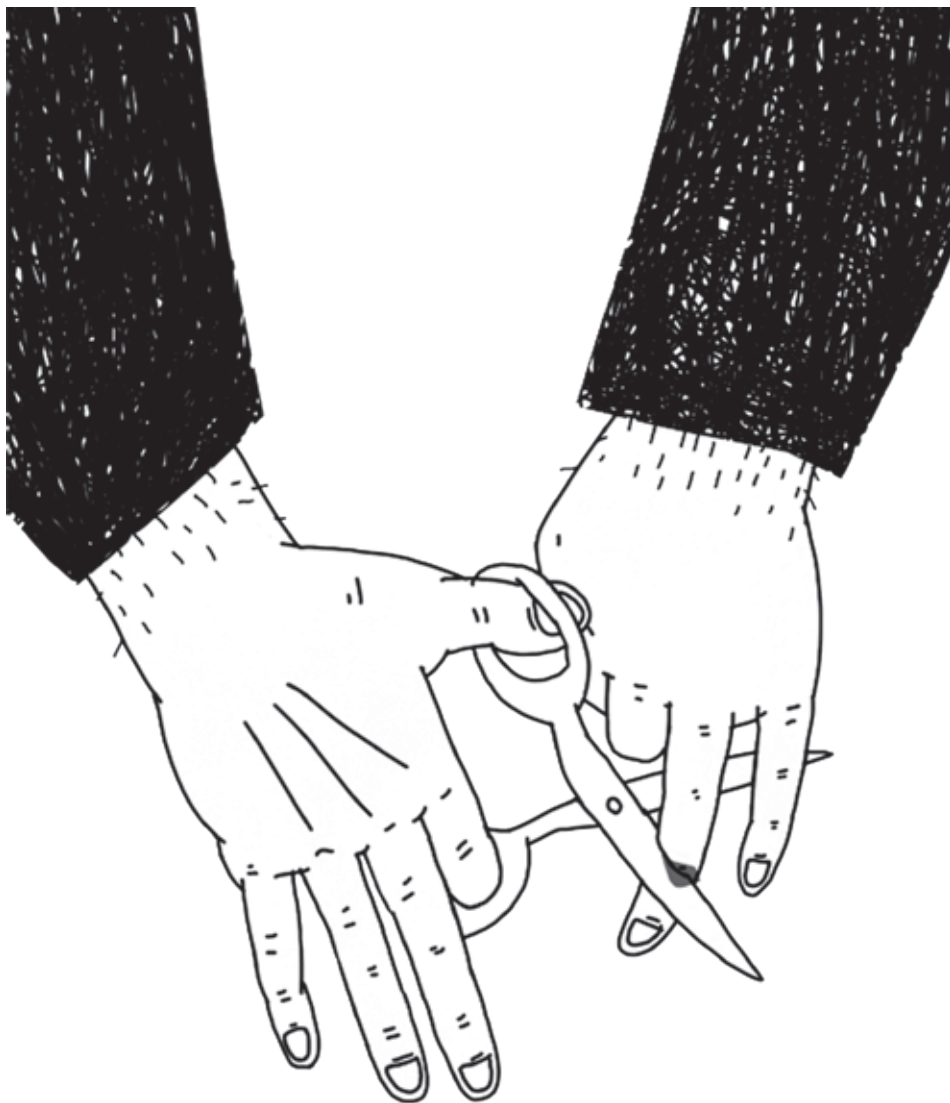
– Az értelme talán nem, de a lelke biztosan – simogatta meg a baba fejét Pauli.

Edo továbbra is hallgatott. Végtelen hosszú ideig hallgatott. Ha azt akarja, hogy Pauli őt is megszoptassa, üvöltenie kell. Tisztába is tehetné, mert mintha összeszarta volna magát a félelemtől...

Délután ébredt, a kis konyhai fotelben.

Fordította Mészáros Tünde

Ondrej Štefánik (Pozsony, 1978): szlovák prózaíró. A pozsonyi Comenius Egyetem bölcsészkarán végzett, sikeres reklámszakember. Első kötete 2011-ben jelent meg. 2012-es, *Ujjatlan város* című regényének magyar fordítása a Typotex Kiadónál jelenik meg.

Mészáros Tünde (Pozsony, 1970). A szlovák szerzők mellett (Pavel Rankov, Veronika Šikulová, Daniela Kapitáňová, Jana Beňová, Mária Kopcsay) csehéből és angolból fordít. A prágai Károly Egyetemen végzett magyar filológiát. 2012-től a Magyar Műfordítók Egyesületének tagja.